

CSŐKE ZOLTÁN: A HATÁRVONALAK MEGHÚZÁSÁNAK FONTOSSÁGA II.

ÍRTA: SZOMBAT - 2010-09-20

A zsidó világ-összeesküvés hívei szerint a kulisszák mögött mindig a zsidót kell keresni. A látszat ellenére is. A zsidók ugyanis minden körülmények között összetartanak. Éljenek bárhol a világon, tartozzanak a társadalom bármelyik csoportjához. Az ugyanis nem lehet véletlen, hogy az események – úgymond – rendszerint az ő érdekeiknek megfelelően alakulnak.

Antiszemita jelenségek Magyarországon 1998 és 2006 között

2010. szeptember 20.

A tanulmány megjelenését az *L.A. Pincus Fund for Jewish Education in the Diaspora* támogatta. The study was prepared with the support of the *L.A. Pincus Fund for Jewish Education in the Diaspora*.

Lovas István hosszú ideig a Kossuth Rádió Vasárnapi újság című műsorának állandó jegyzetírója volt. A legnagyobb figyelmet az a jegyzete keltette, amelyben azon közszereplők neveit sorolta föl, akik, megítélése szerint, az ország lejáratásán munkálkodnak:

„Soroljuk fel tehát az elhangzott neveket: Vámos Miklós, Tamás Gáspár Miklós, Haraszti Miklós, Herczog Edit, Fischer Iván, **Eörsi István**, Fehér Klára, Vásárhelyi Mária, Tom Lantos, Kertész Imre és Bródy János. Azok a polgárok, akik mindezt végképp megunták, kezdenek mind hangosabban egy furcsa kérdést feltenni és a lehetséges válaszon töprengeni. Mely kérdés így hangzik: mi ezekben az emberekben a közös? A Vasárnapi újság a választ keresi. Persze meglehet, a hallgatók talán tudják. Netán a szél is susogja már.”⁽¹⁾

Lovas István

Aczél Endre Lovas módszerét hangos kurziválásnak nevezte, nyilvánvalóan A frankfurti zsarnokság című írásra utalva – Csurka István a frankfurti könyvvásárról írott

cikkében dőlt betűkkel szedte az általa zsidónak nyilvánított írók neveit.

„Közös származás, közös gonoszság, közös bűn. Amely abban összegezhető, hogy [az] összeesküdött zsidók mindenáron az antiszemitizmus bélyegét akarják rásütni a mai Magyarországra, ilyképpen aknázva alá önnön hazájuk megítélését a külső világban. (...) Hát nem különös, hogy Magyarország antiszemitizmussal hírbe hozása ellen éppen egy olyan ember emel szót, aki leplezetlenül zsidózik?”⁽²⁾

Elek István úgy ítélte meg, hogy Lovas, akit szerinte gyakran vádolnak méltánytalanul antiszemitizmussal, ezúttal túl messzire ment, a jegyzetében elhangzottak ugyanis egyértelműen zsidózásnak tekinthetők:

„Ha van értelme ennek a kifejezésnek: zsidózás, ez az. Nem nyílt zsidózás (...), hanem csupán áttételes, lebegtetett, sejtetésben, célzásban megnyilvánuló. De kétségtelenül az, zsidózás, vagyis a zsidóság rovására elkövetett téves általánosítás, jellegzetes logikai hiba.”⁽³⁾

Elek ugyanakkor azt is Lovas szemére veti, hogy teljesen fölöslegesen provokálja a liberalizmus szélsőséges képviselőit, akik csak arra várnak, hogy fölnagyíthassák az antiszemitizmus jelentőségét:

„Ha megkérdeznénk Lovas Istvánt, hogy valóban azt hiszi-e: származási okokkal magyarázható a felsorolt urak és hölgyek joggal kifogásolható magatartása, meggyőződésem szerint visszautasítaná a feltételezést. Épp ezért indokolt föltenni a költői kérdést, hogy mi értelme a méltánytalan vádakra válaszul heccelődni a nyelvpolitikai erőttel.”⁽⁴⁾

Lovas a későbbiekben természetesen tagadta, hogy antiszemita lenne:

„Amikor arra gondoltam, hogy a felsoroltakban van valami közös, ösztönösen egy olyan jelzőre gondoltam, amit nem akartam kimondani (...). (Ennek az írásnak a kedvéért: az összetett szónak van egy tagja, amelyik az »árulásról« szól.) A másik, amire gondoltam velük kapcsolatban, nem igazán elegáns általánosítás, ezért csupán annyit mondtam, tán a szél susogja. Általánosítás ugyanis, de mivel perelhetetlen, a balliberálisokra gondoltam.”⁽⁵⁾

*

Miután kiderült, hogy 2002-ben Kertész Imre kapja az irodalmi Nobel-díjat, a legtöbben büszkék voltak és örültek, hogy végre egy magyar írónak ítelték oda a világ legtekintélyesebb irodalmi elismerését. A legtöbben, de nem mindenki. Akik kifogásolták a döntést, azok vagy Kertész magyarságát vonták kétségbe, vagy a tehetségét, esetleg mindkettőt egyszerre, illetve annak a meggyőződésüknek adtak hangot, hogy a „zsidó lobbí” keze van a dologban.

Szócs Zoltán szerint egyáltalán nem véletlen, hogy Kertész Imre sokáig ismeretlen volt a nagyközönség számára, művei ugyanis a legkevésbé sem indokolják ennek ellenkezőjét. Kertészt persze bárki tarthatja Nobel-díjra érdemtelen írónak, de Szócs egyetlen komoly érveléssel sem tudja alátámasztani állítását, írásában talán ezért foglalkozik irodalmi kérdések helyett elsősorban Kertész személyével.

„[...] életművében más gondolat nincs Auschwitzon, na meg a magyarság zsigeri gyűlöletén kívül.

Gyaníthatóan, önként vállalt berlini emigrációja is Kertész Imre átvette a Nobel-díjat ide vezethető vissza: jobban érzi magát egykori rabtartóinak világában, mint idehaza. Meg aztán ott a nosztalgizálás is könnyebben megy, hiszen Magyarországon nem voltak koncentrációs táborok.”⁽⁶⁾ Szócs tehát azt állítja, hogy Kertész nosztalgiával gondol a haláltáborokra.

Írását azzal a kérdéssel fejezi be, hogy „[...] vajon mikor és ki lesz az első magyar Nobel-díjas író?”⁽⁷⁾ Ezt valószínűleg úgy kell érteni, hogy Kertész Nobel-díjas ugyan, magyarnak azonban nem tekinthető.

Hering József
repülőgépeket.

Szócs Zoltánnal ellentétben Hering Józsefnek már minőségi kifogásai is vannak, szerinte ugyanis Kertész „eddig regényeiben még csak nem is egyetemes, az egész emberiséget érintő gondokat és gondolatokat jelenít meg, hanem szinte kizárólag a zsidó sors és sorstalanság életérzését.”⁽⁸⁾

A holokauszt tehát nem az egész emberiség számára jelentett megrázkódtatást, hanem kizárólag a zsidóságnak. Hering írásában következetesen zsidó holokausztról ír. Szőcshöz hasonlóan egyébként ő sem tartja Kertészt teljes mértékben magyarnak, hiszen magyarországi íróként emlegeti, később pedig úgy fogalmaz, hogy „Régen vágyunk már az első magyar irodalmi Nobel-díj megszületésére. Pontosabban: továbbra is vágyunk rá [...]”⁽⁹⁾

Franka Tibor valóságos összeesküvés-elméletet dolgozott ki annak megmagyarázására, hogy miért éppen Kertésznek ítelték oda a Nobel-díjat. Megosztja az olvasókkal azt az értesülését, hogy egyre nehezebben lehet vevőt találni a skandináv országok termékeire. Ezért volt annyira fontos, hogy Magyarország az amerikaiak helyett a svédektől vegyen katonai

„Ugyanakkor egyes köröknek az óhaját, miszerint [nálunk] is büntethetővé kell tenni a holokauszttagadást [...], szintén ki kell szolgálni, érzelmileg elő kell készíteni [...]. A repülőgép svéd, a Nobel-díj svéd, Kertész Imre pedig Németországban élő magyar származású zsidó ember.”⁽¹⁰⁾

Franka kénytelen ugyan elismerni, hogy bizonyítani nem tudja az összefüggéseket, de ez nem is különösebben fontos számára, hiszen Kertészt sem emberileg, sem művésziileg nem tartja méltónak a Nobel-díjra, amelyet szerinte csak azért kapott, mert a világ így akart bocsánatot kérni a zsidóságtól. Franka a magyarsággal szembeni gyűlöletkeltéssel vádolja meg Kertészt, majd azon bánkodik, hogy „a magyar kultúrát, de az európaiakat is, olyan csoportok tartják a kezükben és irányítják a médiákkal (sic!) együtt, amelyeknek kisebb gondjuk is nagyobb annál, hogy a nemzetek értékeit elismerjék vagy kitüntessék.”⁽¹¹⁾

Franka Tibor

Csurka István meglehetősen sokat foglalkozott azzal, hogy mi lehet Kertész Imre sikerének titka, abban ugyanis egészen bizonyos, hogy írói képességei önmagukban kevésnek bizonyultak volna. „Ezeket a díjakat, különösen az irodalmiakat és a békeharcért odanyomottakat helyileg ugyan Stockholmban és a norvég fővárosban bizottságolgatják (sic!) oda, de New Yorkból és Tel-Avivból érkező cédulák alapján.”⁽¹²⁾ Kertész tehát a nemzetközi zsidóság eredményes lobbizásának köszönheti az elismerést⁽¹³⁾, Csurka azonban úgy látja, hogy a díjat valójában nem is ő kapta, hanem „[...] a magyar legfelsőbb uralkodó réteg [...], amelynek túlnyomó része [...] zsidó kötődésű.”⁽¹⁴⁾ Arról nem ír, hogy miért Nobel-díjjal jutalmazták ezt az állítólagos uralkodó réteget, ahogy arról sem, hogy miért éppen Kertészre esett a választás, hiszen bizonyára könnyen találhattak volna helyette más zsidó származású írókat is. Szerinte „A Nobel-díjjal [...] a hegemonia kérdése lett rátelepítve a magyar társadalomra. [...] nyilvánvalóvá akarják tenni, hogy az a zsidó elit, amelyik eddig is uralkodó helyzetben volt a magyarság felett, de eddig ezt a mivoltát nem hangsúlyozta [...], most ezt az uralkodói mivoltát nyilvánvalóvá akarja tenni.”⁽¹⁵⁾

Csurka István

Csurka a szeptember 11-i terrortámadások és Kertész díjazása között is összefüggést lát, a Világkereskedelmi Központ elleni merényletet szerinte ugyanis csak megrendezték, mégpedig ugyanazok, akik elintézték Kertésznek az irodalmi Nobel-díjat. Úgy gondolja, a sajtónak meghatározó szerepe volt abban, hogy a közvélemény elfogadta a hivatalos változatot, vagyis azt, hogy egyik esetben sem a zsidóság irányította az eseményeket a háttérből.

Figyelmet érdemel Seszták Ágnes: Baljós árnyak, mélyülő árkok című publikációja is. Az írást Csáki Judit azért nem vette be „Egy percre eső auschwitzozás” – Kertész Nobel-díjának hazai recepciója az antiszemita közbeszéd tükrében ⁽¹⁶⁾ című tanulmányába, mert annyira alacsony színvonalúnak tartotta, hogy nem akarta elemzéssel túlértékelni.

„Az egész Nobel-díj körüli felhajtásnak van egy [...] magyarellenes felhangja. Kertész Imre [...] [leszólja] a magyarokat, simlis, sunyi nemzeté degradálva minket, akik még mindig nem néztek szembe Auschwitz örökségével.” ⁽¹⁷⁾

A vészidőszak során történelemért viselt felelősség vállalása nem könnyű. A rendszerváltás óta történtek ugyan előremutató kezdeményezések, a folyamat vége azonban még messze van. Németországban, ahol érthető okokból a miénknél élénkebb társadalmi párbeszédet folytattak a témáról, hosszú évtizedeket vett igénybe a múlt kibeszélése, Kertész ennél fogva joggal vetheti szemünkre, hogy az Auschwitz örökségével való szembenézés még nem történt meg maradéktalanul. Nem magyarellenességről, vagy a magyarok lenézéséről van tehát szó valamiféle zsidó felsőbbrendűségből adódóan. Kertész csak arra szeretne figyelmeztetni, hogy a múlttal el kell számolni.

„A tetszés és nemtetszés még ez idáig nem üldözött és ellenőrzött érzés, engedjék meg, hogy nekem nagyon ne tessen Kertész Imre. Főképp azok után, amilyen véleményt rólunk, magyarokról a világban terjeszt.” ⁽¹⁸⁾

Kertész díjának természetesen nem kötelező örülni, ám egy álláspontot mégis illik megindokolni. Seszták ezzel adós marad, Kertész jellemének támadása nem tekinthető érdemi magyarázatnak; különösen nem úgy, hogy közben a műveiről (hiszen mégiscsak irodalmi elismerésről van szó) teljesen megfélemedezik. Miért ne mondhatná el bárki – adott esetben akár lesújtó – véleményét is az országról? Nehéz nem arra gondolni, hogy Sesztákot valójában az zavarja, egy zsidó járat le bennünket – ami annak ismeretében legalábbis meglepő, hogy Kertészt a világon mindenütt az első Nobel-díjas magyar íróként tartják számon.

1 Lovas István jegyzete a Kossuth Rádió Vasárnapi újság című műsorában 2000. május 14-én.

2 Aczél Endre: Közszolgálati zsidózás. Népszabadság, 2000. május 15.

3 Elek István: A teljes magyarság kulturális integrációja. Magyar Nemzet, május 20.

4 Uo.

5 Lovas István: Válasz Aczél/Acsádi Endrének és Elek Istvánnak egy jegyzet ügyében. Magyar Nemzet, 2000. május 22.

6 Szócs Zoltán: Auschwitz Nobel-díjat kapott. Magyar Fórum, 2000. október 17.

7 Uo.

8 Hering József: Sikeres téma, sikeres író. Magyar Fórum, 2002, október 17.

9 Uo.

10 Franka Tibor: A Nobel-díj az utcán hever. Magyar Demokrata, 2003. január 9.

11 Uo.

12 Csurka István: Magyar szemmel. Magyar Fórum, 2003. október 16.

13 Ahogy egyébként Shirin Ebadi, az iráni rezsim emberi jogokat korlátozó magatartását kritizáló ügyvédnö is. Csurka meg van róla győződve, hogy azoknak, akik „[...] a világ sorsát intézik [...], és nagy befolyással rendelkeznek a díjkiosztó bizottságokban” (Csurka István: Magyar szemmel. Magyar Fórum, 2003. október 16.) sikerült elérniük, hogy ne II. János Pál, hanem ő legyen a díjazott, a pápa jutalmazása ugyanis nyomatékot adott volna annak a követelésnek, hogy az Európai Unió készülő alkotmányában szerepeljen az Európa keresztény gyökereire való utalás.

14 Csurka István: Magyar szemmel. Magyar Fórum, 2003. január 16.

15 Uo.

16 In Antiszemita közbeszéd Magyarországon 2002-2003-ban. B'nai B'rith Első Budapesti Közösség, Budapest, 2004.

17 Seszták Ágnes: Baljós árnyak, mélyülő árkok. Magyar Demokrata, 2002. december 12.

18 Uo.